

aigua viva

Parròquia de Sant Jaume, d'Arbeca • Núm. 108 NADAL 2017

ARA I AQUÍ

LA HISTÒRIA D'UN PROCÉS

Quan vàreu recollir l'últim número d'"Aigua Viva", acabàvem de celebrar la nostra Diada Nacional amb la gran manifestació per la independència i s'iniciava un camí que, de moment, ens ha portat a veure un Govern cessat pel President del Govern Espanyol. Consellers cessats a la presó a l'igual que els presidents d'Òmnium Cultural i l'Assemblea Nacional de Catalunya. El president cessat a Brussel·les, junt amb la resta de consellers. I amb unes eleccions convocades (cosa anòmala) pel President del govern d'Espanya.

Aquest ARA I AQUÍ està format per dues parts: una primera en la que vull recordar el que, al llarg de tots aquests últims 32 anys, han dit els nostres bisbes sobre Catalunya i el seu encaix amb la resta de l'estat espanyol. És el contingut d'aquest número.

En la segona (el proper número) presentaré una cronologia dels fets, tot esperant que la situació confosa en què vivim, en aquets moments, estigui més definida.

I tot això amb un objectiu: deixar constància d'uns fets davant els quals no podem restar indiferents sigui quina sigui la opció que cada un de nosaltres tingui.

La veu dels nostres bisbes

El 27 de desembre de 1985, document: ARRELS CRISTIANES DE CATALUNYA:

"Com a bisbes de l'Església a Catalunya, encarnada en aquest poble, donem fe de la realitat nacional de Catalunya, afaïçonada al llarg de mil anys d'història i també reclamem per a ella l'aplicació de la doctrina del magisteri eclesial: els drets i els valors culturals de les minories ètniques dins d'un Estat, dels pobles i de les nacions o nacionalitats, han de ser respectats i, fins i tot, promoguts pels Estats, els quals de cap manera no

poden, segons dret i justícia perseguir-los, destruir-los o assimilar-los a una altra cultura majoritària. L'existència de la nació catalana exigeix una adequada estructura jurídic-política que faci viable l'exercici dels drets esmentats. La forma concreta més apta per al reconeixement de la nacionalitat, amb els seus valors i prerrogatives, pertoca directament a l'ordenament civil." apartat 3, nº8

21 de gener de 2011, document: AL SERVEI DEL NOSTRE POBLE:

"La commemoració dels vint-i-cinc anys del document de l'episcopat català *Arrels cristianes de Catalunya* és una ocasió especialment idònia per reafirmar la validesa i l'actualitat del seu missatge, i alhora renovar el nostre compromís i el de tota l'Església Catòlica a Catalunya envers el nostre poble.

Fou una proposta valenta i oportuna, amb unes reflexions ofertes «als cristians de les nostres diòcesis en primer lloc, com a punts d'orientació, i a tot el nostre poble com a contribució, des del nostre ministeri episcopal, al bé comú del país». També avui, com aleshores, hem de «revisar si som prou generosos i creatius per assolir una presència activa i comunicativa de la nostra fe, en tot el teixit social, cultural i institucional de la societat catalana»....nº1

...Igualment, en continuïtat amb els nostres predecessors, reconeixem la personalitat i els trets nacionals propis de Catalunya, en el sentit genuí de l'expressió, i defensem el dret a reivindicar i promoure tot el que això comporta, d'acord amb la doctrina social de l'Església. Joan Pau II, parlant el 1988 al Parlament Europeu a Estrasburg sobre la Unió Europea, que es preparava per a una major integració política dels seus Estats membres, afirmava que «els pobles europeus units no acceptaran la dominació d'una nació o d'una cultura sobre les altres, sinó que sostindran el dret igual per a tots d'enriquir els altres amb la seva diversitat». En el context europeu i mundial ac-

tual, el poble català vol i pot oferir la seva contribució des de la seva especificitat, arrelat en la seva història, la seva cultura i la seva llengua mil·lenàries. n°4

...Avui s'han manifestat nous reptes i aspiracions, que afecten la forma política concreta com el poble de Catalunya s'ha d'articular i com es vol relacionar amb els altres pobles germans d'Espanya en el context europeu actual. Com a pastors de l'Església, no ens correspon a nosaltres optar per una determinada proposta a aquests reptes nous, però defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles i que recerquin amb paciència la pau i la justícia. I encoratgem el camí del diàleg i l'entesa entre totes les parts interessades a fi d'assolir solucions justes i estables, que fomentin la solidaritat, exigència directa de la fraternitat humana i cristiana. El futur de la societat catalana està íntimament vinculat a la seva capacitat per integrar la diversitat que la configura. Un procés que caldrà teixir amb la participació de tots, tenint en compte els drets i deures que es deriven de la dignitat personal, i que ha de restar obert als valors transcendents, a aquell plus d'ànima que ennobleix i fonamenta l'acció política i social al servei de l'home i de tot l'home. n°5

7 de setembre de 2015: Nota dels Bisbes de Catalunya davant les eleccions al Parlament:

1. Continua tenint vigència el que vam afirmar sobre la identitat nacional de Catalunya en el document «Arrels cristianes de Catalunya» de 1985, i que vam recollir el 2011 en el nostre Document titulat «Al servei del nostre poble.» Per això manifestem el nostre amor a la Pàtria catalana, a la qual l'Església ha volgut servir des dels seus inicis, i el nostre respecte per la legítima diversitat d'opcions que se sotmetran a votació.

2. Constatem que, amb el pas del temps, s'ha fet encara més palès i ha pres més intensitat allò que vàrem dir abans de les eleccions al Parlament de Catalunya del 2012. Aquests darrers anys s'han manifestat nous reptes i noves aspiracions, que afecten la forma concreta com el poble de Catalunya s'ha d'articular i com es vol relacionar amb els altres pobles germans d'Espanya en el context europeu. No toca a l'Església proposar una opció concreta, però sí que defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles, i que recerquin amb constància la pau i la justícia.

20 de setembre de 2017: Nota de la Conferència Episcopal Tarraconense:

En aquests dies, demanem a tots els catòlics que

preguin, que demanin la benedicció de Déu sobre Catalunya, que viu un moment delicat de la seva història.

Demanem també a Déu per totes les persones que tenen la responsabilitat en el govern de les diferents administracions públiques, de la gestió del bé comú i de la convivència social.

L'Església vol ser ferment de justícia, fraternitat i comunió, i s'ofereix per ajudar en aquest servei en bé del nostre poble.

Animem tothom, especialment els laics cristians, a ser responsables i compromesos en la vida pública, per avançar en el camí del diàleg i de l'entesa, del respecte als drets i les institucions i de la no-confrontació, ajudant que la nostra societat sigui un espai de germanor, de llibertat i de pau.

Que el seny i el desig de ser justos i fraterns ens guïi a tots.”

El nostre Arquebisbe Jaume Pujol, i president de la conferència de bisbes catalans, va demanar trobar “l’afirmació nacional” sense “confrontació”. Ho va dir el 27 d’abril durant l’homilia amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, a qui va pregar “que il·lumini la catalana terra en aquests moments de la seva història perquè trobi el camí de l’afirmació nacional”. També va recalcar que “les crisis en la societat i també en l’Església s’han de resoldre pel camí del diàleg”.

Podria continuar amb les veus dels nostres Abats i Abadeses, la de molts grups de cristians i institucions... Prefereixo deixar-ho aquí i si voleu saber-ne més us invito a que llegiu l'article de Laura Mor "l'església i el procés" publicat a Catalunya Religió el 19 de setembre del 2017 (www.catalunyareligio.cat/ca/etiqueta/esglesia-proces?) i el n° 1083 de Documents d'església

Però si que vull acabar amb uns pensaments del nostre estimat Pere Casaldàliga, bisbe emèrit de São Felix do Araguaia, recollides en una publicació titulada "Reflexions des del Compromís"

“EL FET DE SER CATALÀ m’ha tornat més sensible al problema de la llengua i la identitat dels indis i m’ha ajudat a no caure en l’imperialisme cultural.

LA CAUSA INDÍGENA m’ha fet més català. Les tribus prohibides m’han ajudat a retrobar la meva sempre maltractada tribu.

ELS POBLES GRANS han imposat les seves identitats i han negat les identitats petites”

Manel Borges Anguera

ES FA SABER...

Parròquia

A cura de Concepció Motlló i Sans

DEMOGRAFIA

(Període de Santa Creu a Nadal)

Baptismes:

(No n'hi ha hagut cap)

Casaments:

(No n'hi ha hagut cap)

Exèquies:

- 17 - 09 - 2017 Primitiva Sans Martí, 95 anys
- 04 - 10 - 2017 Rosa Teixidó Agust, 79 anys
- 26 - 10 - 2017 Josefa Ribera Gras, 95 anys
- 16 - 11 - 2017 M. Teresa Perera Sans, 63 anys
- 28 - 11 - 2017 Francesc Timoneda Sans, 63 anys
- 01 - 12 - 2017 Jaume Clavé Elias, 81 anys
- 03 - 12 - 2017 Soledat Monells Aixalà, 83 anys
- 06 - 12 - 2017 Alejandro Alsina Alemany, 90 anys
- 18 - 12 - 2017 Consol Vidal Arrufat, 76 anys

ACCIÓ PASTORAL

CULTE

Durant el mes d'octubre s'ha celebrat el Mes del Roser: entre setmana, a l'hora de la missa, a les 10 del matí i a les festes a 2/4 de 6 de la tarda.

Diumenge, 23 d'octubre, festa del Domund. La col·lecta d'aquest dia es va destinar a les finalitats de l'obra Missionera de l'Església.

Com cada any, el dia de Tots Sants, al cementiri es va resar el Rosari, juntament amb pregàries i reflexions. I el dia de difunts es va celebrar la missa a les 11 del matí. La capella estava plena de gom a gom, amb molt de silenci i respecte.

El dia 5 de novembre, la missa va estar dedicada als infants de la catequesi. Va estar molt ben preparada i tots els infants hi van participar amb lectures i cants i acompanyats pels seus pares.

Amb el lema "No estimem amb paraules sinó amb obres," el diumenge 19 de novembre es va celebrar per primera vegada i per voluntat del papa Francesc, la jornada Mundial dels Pobres. La parròquia feia una invitació a tota la comunitat a fer pregària per la Pau i la Concòrdia. Aquest mateix dia ens trobàvem a les cinc de la tarda a l'Església.

Dimecres, dia 13, dia de Santa Llúcia, Missa a les 8 vespre.

Divendres, dia 15, a les 9 del vespre i a la sala de catequesi es va fer una xerrada sobre Santa Teresa d'Àvila a càrrec de Mn. Jordi Diaz, rector de Sant Salvador de Tarragona.

Diumenge, dia 17, a les 5 de la tarda, es va fer el Recés d'Advent a Vallbona de les Monges. Ens el va dirigir el P. Rafael, Prior del monestir de Poblet i el tema a reflexionar: Humilitat Encarnada.

CATEQUESI

A l'octubre s'han iniciat les classes de catequesi dels nostres infants: els divendres a 3/4 de 5 de la tarda els de primer curs (tres infants), i a les 5 de la tarda els de segon curs (nou infants) .

També ha començat el curs bíblic, amb 16 persones: es fa el dijous cada quinze dies; el tema, "Els Fets dels Apòstols" seguint el sistema de l'any passat i utilitzant el material de l'associació bíblica de Catalunya.

El nostre Sr. Arquebisbe Jaume Pujol Balcells, el dia 2 de desembre, a les 20h del vespre, va administrar el sagrament de la Confirmació a tres joves de la nostra parròquia: l'Adam, la Isabel i el Genís.

Confirmació. Foto de M. Carme Llobera

CÀRITAS

La senyora que és responsable de les botigues de Filigrana de Tarragona, el dia 19 de setembre va venir per tenir contacte amb les persones que fan Filigrana d'aquí Arbeca. Tot un compartir treball i experiència, finalitzant la tarda amb un berenar.

Durant el mes de setembre, Càritas parroquial va fer una recollida d'aliments per casos concrets, però durant el mes de desembre es fa la tradicional recollida. A tots els comerços del poble es dipositen les caixes com és habitual en aquestes dates de Nadal. Són dies que no podem tancar els ulls a la situació de moltes famílies que tenen dificultats per afrontar les seves necessitats més bàsiques. Gràcies a tots s'ha pogut repartir uns cistells ben variats d'aliments.

Càritas parroquial, un any més, ha col·laborat en la gran recollida d'aliments dels dies 1 i 2 de desembre als comerços de Les Borges Blanques. Aquest any és la novena edició del gran recapte organitzat pel banc d'aliments.

RELACIONS

Dins el programa de la Novena de la Santa Creu, el dijous 21 de setembre, a les 9 del vespre i a la sala d'actes de la parròquia, xerrada col·loqui: "El drama del mal en el món d'avui." A càrrec d'Armand Puig i Tàrrach, prev. i rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià de Barcelona.

Armand Puig i mossèn Josep M. Foto de M. Carme Llobera

Sortida de tot el Voluntariat de la nostra parròquia: unes 46 persones ens dirigirem en cotxes particulars cap a Vallbona de les Monges. La visita al Monestir va ser novadora ja que s'ampliava visitant una part que mai fins el dia 29 de Juliol s'hi havia pogut estar, els antics dormitoris del segle XV on dormien les monges, la seva arquitectura, etc...Allí vàrem gaudir d'un gran audiovisual el qual ens van explicar la grandíssima cultura d'aquelles monges i els seus orígens del segle XII. També vàrem visitar la farmàcia del monestir de gran importància, més que per l'antiguitat, pel fet de parlar d'una farmàcia de dones, exposada en forma de museu, i dos personatges molt emblemàtics del monestir ens van explicar algunes receptes. Al finalitzar la visita, en una sala del monestir, teníem preparat un petit refrigeri per tot el voluntariat. Molt contents tots d'aquesta sortida, organitzada per la parròquia.

El dia 4 d'octubre, tretzena Assemblea Diocesana de Vida Creixent a Sant Ramon, bisbat de Solsona; membres de la nostra parròquia participaren d'aquesta trobada, que es feu al Santuari dels Pares Mercedaris. Es començà fent assemblea i a continuació preparació per celebrar la Eucaristia presidida per Sr. Bisbe Xavier Novell; una trobada reeixida i completa.

El diumenge 15 d'octubre, a les 7 de la tarda i en el marc de l'Església Parroquial, actuació de la Coral de veus mixta "SOGS. CAT" del Cor de l'Orfeó Lleidatà dirigit pel mestre Sr. Pardo. es va elegir la nostra Església Parroquial per oferir a la vila d'Arbeca un concert amb les millors veus de Lleida. A tots ells moltes felicitats i gràcies.

El dia 10 de setembre varen celebrar les seves Noces d'Or matrimonials en Jesús Elies i la Pili Sánchez, membres de la nostra comunitat. També el dia

12 de novembre el Ramon Sans i la Pepita Vidal van celebrar els 60 anys de casats; en ambdues celebracions, la Teresina Vidal va cantar la salve. Des de la parròquia la més sincera enhorabona.

La Pepita i el Ramon en els seus seixanta anys de casats. Foto Família

El divendres dia 20 d'octubre i a la sala del pati de l'abadia, xerrada explicativa de com s'han digitalitzat els llibres parroquials i com poder accedir, per internet, a l'Arxiu de l'Arquebisbat i així consultar els documents. Molt interessant.

El diumenge 22 d'octubre, dia del DOMUND. La col·lecta d'aquest dia és destinada a les finalitats de l'obra Missionera de l'Església.

Signat el conveni entre la parròquia i l'ajuntament

El 7 de desembre, s'ha formalitzat a l'ajuntament la signatura del conveni entre la parròquia Sant Jaume i l'ajuntament de la vila d'Arbeca, per la cessió de la sala-teatre de l'abadia.

Aquest conveni tindrà una vigència de 15 anys. La cessió es realitza de forma gratuïta, tot i això l'ajuntament realitzarà les inversions necessàries per a mantenir la sala i per a suprimir les barreres arquitectòniques, canviar l'enllumenat, adaptar el local a requeriments ignífugs, construir nous w.c. i adaptar la sala de reunions de la primera planta a ús de vestidor.

Rector Mn. Manel Borges i l'alcalde Joan Simó. Foto: Ajuntament

HO DIU LA BÍBLIA

A càrrec de Manel Morgades i Rosell

Diu que una vegada hi havia un noi que pasturava el seu ramat a la serra del Montsant i que va tenir un somni on hi veia uns àngels que pujaven cap al cel en una escala. Els monjos de Sant Bru, els cartoixans, es van fixar en aquest indret per fer-hi el seu Cenobi en uns terrenys donats per Alfons el Cast l'any 1194. Va ser la primera cartoixa de la Península, coneguda des d'aleshores com Escaladei.

Jacob ja feia molts anys que havia tingut aquest somni on els "missatgers de Déu" pujaven i baixaven d'una escala que anava del cel fins a la Terra. Quan es va desvetllar, va dir: "Realment el Senyor és present en aquest lloc i jo no ho sabia".

Desvetllem-nos i adonem-nos, com Jacob, que el Senyor és a tot arreu i que tot és un "bé de Deu".

SOMNI DE JACOB (Gènesi 28, 10-16)

Somni de Jacob

Jacob va sortir de Beerxeba cap a la ciutat d'Haran. Quan el sol ja s'havia post, va arribar en un indret i s'hi quedà per fer-hi nit. Va prendre una pedra, se la posà per capçal i va dormir en aquell lloc. Tot somiant, va veure una escala que, des de terra, anava fins al cel. Els àngels de Déu hi pujaven i baixaven. El Senyor es trobava davant seu i li deia:

-Jo sóc el Senyor, Déu d'Abraham, el teu avantpassat, i Déu d'Isaac. La terra on dorms, la donaré a tu i a la teva descendència. La teva descendència serà tan nombrosa com els grans de pols de la terra. T'estendràs a orient i a occident, al nord i al sud. Totes les famílies del país es valdran del teu nom i del nom dels teus descendents per a beneir-se. Jo sóc amb tu. Et guardaré pertot arreu on aniràs i et faré tornar en aquesta terra. No t'abandonaré que no hagi complert tot el que t'he promès.

Quan Jacob es desvetllà, va dir:

-Realment el Senyor és present en aquest lloc, i jo no ho sabia.

Escaladei. Foto Manel Morgades

GARBELLANT

A cura de M. Teresa Quintana i Capdevila

NADAL

Sento el fred de la nit i la simbomba fosca.
Així el grup d'homes joves que ara passa cantant.
Sento el carro dels apis que l'empedrat recolza
i els altres que l'avencen tots d'adreça al mercat.

Els de casa, a la cuina, prop del braser que crema,
amb el gas tot encès han enllestit el gall.
Ara esguardo la lluna, que m'apar lluna plena;
i els recullen les plomes i ja enyoren demà.

Demà posats a la taula oblidarem els pobres
- i tan pobres com som - Jesús ja serà nat.
Ens mirarà un moment a l'hora de les postres
i després de mirar-nos arrencarà a plorar.

Joan Salvat-Papasseit

REFLEXIONS

Enguany, volem fer esment de **dos fets rellevants** entre els molts que han passat. El Vè centenari de la Reforma de Luter i la persecució que viuen les comunitats cristianes de llocs com Egipte, Síria, Iraq, Líban, Corea del Nord i tot el Pròxim Orient. Comencem per Vè centenari de la Reforma. L'any 1517 Martí Luter publicà les 95 tesis, on es feien sentir els abusos de l'Església d'aquella època. La història de la Reforma ha estat marcada per força divisions; tot i que ha estat en aquests darrers 50 anys on la Comissió Catòlic-Luterana de la Unitat i el treball de molta gent, han possibilitat que aquest 2017, els cristians luterans i els catòlics puguem commemorar junts el començament de la Reforma, en un clima de comunió.

Un altre fet que ens colpeix és la creixent persecució i martiri dels cristians a l'Orient Mitjà, que, paradoxalment, va ser el bressol del cristianisme. Les esglésies i Comunitats Cristianes han quedat atrapades entre Occident i l'Islam, amb el dilema de si encara tenen algun horitzó esperançador a la seva terra d'origen, tot i la seva tenacitat demostrada al llarg de la història.

Un grup de catequesi

EL PAPA FRANCESC

Si tenim en compte que l'ésser humà també és una criatura d'aquest món, que té dret a viure

i a ser feliç, i que a més té una dignitat especialíssima, no podem deixar de considerar els efectes de la degradació ambiental, de l'actual model de desenvolupament i de la cultura del rebuig en la vida de les persones.

Encíclica Laudato si' 43 (2015)

www.parroquiaarbeca.cat

EQUIP DE REDACCIÓ D'AIGUA VIVA

Coordinadora: M. Teresa Quintana i Capdevila
Redacció: M. Carme Llobera i Sorribes
M. Teresa Quintana i Capdevila
Manel Morgades i Rosell
Concepció Motlló i Sans
Mn. Manel Borges i Anguera
Col·laboradors: Antoni Pau i Sans
Anna M. Rovira i Solé
M. Carme Sans i Moyà
Mn. Josep M. Font
José M. Pallarés

VIVÈNCIES

VIVÈNCIES D'UN CONSILIARI DE VIDA CREIXENT

Fa uns mesos vam fer un curset d'animació sobre Vida Creixent a Arbeca. Van ser dos dies molt agradables per animar la gent del moviment de Vida Creixent a les comarques d'Urgell-Garrigues. La formació és molt important i necessària per al creixement de les persones.

La porta està oberta per al nou curs, amb molta il·lusió, per compartir el temps de reflexió al costat de l'animador i consiliari: estimem i ens sentim estimats.

Un matrimoni amic tot l'estiu ha tingut dues germanes de 12 i 14 anys. Són orfes d'Ucraïna. Ells ja tenen dos fills grans, i una filla de 7 anys que se'ls va morir de leucèmia (tenen un àngel al cel). ¡Com jugaven trencant l'olla i fent curses de sacs i amb les cadires allà al Vilet!. Han marxat donant les gràcies per tot l'estiu viscut entre uns pares adoptius per dos mesos i ara tornen al seu país.

La Pili i el Jesús fan 50 anys de matrimoni. Diumenge ho celebrarem a Arbeca. Quin és el secret del matrimoni? El respecte i mai una paraula de menyspreu, l'estimació, i la fe, compartida amb la filla. Té sentit quan és viu des de la donació i generositat de compartir la vida, com Crist estima l'Església.

Aquest dissabte anem amb tres matrimonis, amb els seus 9 fills, a Montserrat com cada any. Hi veurem l'escolania i cantarem el Virolai a la Mare de Déu bruna. Que ella, la Moreneta, ens doni esperança per a aquest nou curs que comença. "il·lumineu la catalana terra i guieu-nos cap al cel".

Josep M. Font Solé

La Pili i el Jesús amb la seva filla i Mn. Josep M. Foto: Família

ENTREVISTA

A cura de M. Carme Llobera i Sorribes

Esposa, mare de tres fills (Maria, Dídac i Pep) i ara ha fet 14 anys que va perdre la seva filla Maria per malaltia i en fa 3 que va iniciar un procés per comprendre el sofriment, el dolor i acceptar la realitat autèntica de la vida. N'ha volgut deixar constància escrivint un llibre. Ella és la **M. Carme Sans Moyà de cal Policronio i col·laboradora de l'Aigua Viva**, que "ens regala la mirada amb què ella ha après a mirar la vida", afirma en el pròleg el pare Xavier Melloni, mistagog.

Enhorabona per la publicació del llibre en català primer i ara en castellà.

M. Carme Sans Moyà. Foto de M. Carme Llobera

1-. Quina ha estat la teva motivació principal per escriure el llibre? Et sents millor?

És una doble motivació. Per una banda, explicar i transmetre el llegat de la meva filla Maria, la seva vida lluminosa i esplèndida, el seu testimoni i guiatge. Per altra, com un acte de servei per donar a conèixer una realitat, la de la transcendència, amb els recursos que se m'han donat per assolir-ho per tal que qualsevol que desitgi seguir el camí espiritual pugui fer-ho acompanyat. Com ha estat el meu cas.

2-. Les pàgines del llibre desprenen moltes emocions i vivències. Ha costat molt plasmar el que has viscut?

Pel que fa el treball d'escriptura, he estat tres anys en redactar "Et regalo la mirada. Un itinerari espiritual de l'absència a la Presència". Vaig començar a preparar-lo deu anys després de la mort de la Maria. D'aquesta manera, el text va madurar i va suposar dos esborranys abans que el pare Xavier Melloni em donés el seu vistiplau.

3-. Què ha canviat en la teva vida després d'haver escrit el llibre?

Per a mi personalment, ha estat una consolidació de l'itinerari espiritual perquè posar nom i descriure les vivències el fan més clar i potent i saps que ja no hi ha volta enrere. Pel que fa les relacions amb els altres ha significat un canvi a millors i més autèntiques. Quan ens buidem per dins per explicar-nos, s'obre un espai que els altres poden omplir i saben també que els escoltes amb respecte i estimació.

4- Qui és el Pare Xavier Melloni i com t'ha ajudat?

És un mistagog. Un mistagog és la persona que inicia

en els misteris, que transmet la correcta imatge de Déu i que viu en la no dualitat. La seva trajectòria ha anat de jesuïta i antropòleg a mestre espiritual i referent. La seva vida transcorre pel camí de la mística acompanyant espiritualment. És la persona, com dic en el llibre, amb una vida experiencial preparada i formada en les tradicions de saviesa, que coneix l'altra realitat i que sap apropar-la a l'acompanyat. La seva presència és un reflex de la Presència. És qui ha sobreviscut amb èxit a la mort de l'ego perquè les seves paraules, les seves orientacions, buides de tot ego, provenen d'una realitat superior.

Per a mi, ha estat un ajut imprescindible. Durant nou anys, amb trobades periòdiques, m'ha anat mostrant el camí cap a l'àmbit transpersonal de la consciència i, alhora, amb recomanacions de lectures adients per reforçar aquest camí espiritual. Lectures que estan totes referenciades en l'apartat de bibliografia del llibre.

El seu ajut, desinteressat i acollidor, ha estat del tot rellevant per poder retrobar la Maria i seguir el seu camí.

5-. Com es pot créixer malgrat l'absència d'un fill?

Davant un esdeveniment tan trasbalsador i desesperant com és la mort d'un fill es pot reaccionar o maleint l'adversitat o acceptant-la, malgrat el dolor tan gran per la pèrdua. Com jo necessitava saber on era la meva filla i retrobar-me amb ella, vaig decidir anar per la única via possible per aconseguir-ho: el camí espiritual.

6-. "Tu no ets una mare com les altres" és el títol d'un llibre escrit per l'alemanya Angelika Schrobsdorff. T'interpel·la?

Jo no el coneixia quan tu m'has fet la pregunta, però he pogut llegir-lo abans de respondre't perquè està en format electrònic i és de lliure accés. Es tracta d'una narració potent i intensa que fa una filla sobre la seva mare, una dona jueva de la burgesia berlinesa dels anys 20, amb un caràcter rebel i alegre i també ple de contradiccions. És un relat narrat amb molta força i, en aquest sentit, pot interpel·lar, però el veig diferent al meu llibre "Et regalo la mirada. Un itinerari espiritual de l'absència a la Presència" perquè la finalitat d'aquest és transmetre el llegat espiritual d'una noia, la Maria, que va deixar una forta petjada i de la que me'n sento deutora.

7-. La família més pròxima, espòs i fills, quin paper hi han tingut?

Els són els éssers més propers a mi i la Maria ens va estimar i ens estima a tots moltíssim, fins al punt de preferir ser ella a qualsevol de nosaltres la que

emmalaltís. Per tant, amb ells comparteixo l'amor de la Maria i, com ells han seguit i segueixen de ben a prop la meva evolució espiritual, l'han respectat. Com m'han vist cada vegada millor, malgrat el dolor, també han seguit aquest camí de la manera que cadascú ha pogut o ha sabut. Em sento molt reconeguda de la seva companyia.

8-. Què és per a tu la mort?

És un canvi d'estat. És la sortida de la vida d'aquí, que coneixem, cap a una altra dimensió desconeguda, però amb la confiança que és més plena i més lluminosa i on ens retrobarem amb tots els éssers estimats que ens hi han precedit.

9-. Quin és el sentit de la vida i el més important?

El sentit de la vida és trobar l'essència de qui som. Per això, hem de girar la mirada cap a l'interior. És el despertar, que vol dir sentir-nos units amb la font de la vida, la Presència, que és d'on venim i on anem i sentir-nos units amb tot i amb tots. Això és la vida espiritual.

El més important és estimar. Estimar sense condicions, que vol dir viure i sentir l'energia de l'amor.

10-. Ets una dona creient, dona de molta fe; has tingut moments de dubte, d'abandonar aquesta fe, de tocar fons? Com t'has aixecat?

Quan la Maria va emmalaltir em vaig enfonsar. Els fonaments de la meva fe van caure com un castell de cartes. Demanava d'una manera cridanera a Déu, també a la Mare de Déu i a tots els meus estimats difunts per tal que procuressin entre tots el miracle de la sanació de la meva filla i quan això no va succeir vaig tocar fons. I tant que vaig tocar fons! Jo creia en un Déu extern i facilitador de sanacions i m'havia fallat.

Com dins meu cercava on era la meva filla, a on se n'havia anat i volia trobar-la per saber d'ella i com estava, vaig acceptar els recursos energètics i espirituals que se'm van oferir i que intuïa que venien de la Maria. Van ser el rei-ki, la meditació i l'acompanyament del mistagog. Durant aquests catorze anys, des que la Maria és a la Dimensió de la Llum, no els he deixat.

11-. La teva fe, com l'alimentes?

Amb els recursos abans esmentats del rei-ki, la meditació i també de la pregària.

12-. Ser cristià és seguir a Jesús i tu ho fas, però t'has rebel·lat contra ell en algun moment?

Sí que m'hi vaig rebel·lar, com he comentat abans, quan la meva filla va emmalaltir de leucèmia i veiem que la perdíem i els del Cel, com els anomenava llavors, no ens ajudaven. No van escoltar el meu clam i em vaig desesperar. Per altra part, jo havia vist similituds entre les vides de Jesús i de la Maria, fins el punt que pensava que a l'edat de Crist, cap als 33 anys, ella se n'aniria a l'Àfrica. No estava del tot equivocada perquè als 32 anys se'n va anar lluny de nosaltres, a la Dimensió de la Llum.

13-. En aquest món, alegria i dolor no es poden separar. Hi estàs d'acord?

A la vida hi ha esdeveniments que ens causen alegria i altres, d'adversitat, que ens causen molt dolor. Hem

d'acceptar-los i fins i tot hem de ser capaços de beneir-los perquè, si sabem comprendre'ls, entendrem el sentit de tot. Cal que transcendim l'adversitat i el dolor i els utilitzem al nostre favor. Diu l'Evangeli (Jn 3, 1-8) que Jesús va dir a Nicodem: "T'asseguro que qui no naixi de nou no pot entrar en el regne del Cel". Utilitzem el dolor i l'adversitat per tornar a nàixer, per despertar, per reconnectar-nos amb la Presència.

14-. L'Apòstol Pau (I Te 5, 16-18) fa una exhortació en tres direccions: "vivi sempre contents, pregueu continuament, doneu gràcies en tota ocasió". Són tres peticions ben concretes que ens esperonen a posar-les en pràctica. Ho fas?

L'alegria significa per a mi viure amb pau interior. Em costa molt sentir-me alegre per la buidor de l'absència física de la Maria, la meva filla estimada, però sí que em sento prou bé per viure plenament al costat de tots els del meu entorn: família, amics, parròquia, poble i ciutat.

Pel que fa el segon aspecte, la pregària, no l'abandono. Acostumo a fer una pregària interioritzada, excepte en les celebracions litúrgiques on és més oral i d'una manera especial, en l'eucaristia doncs en el moment culminant de la consagració em sento molt unificada amb la Presència i amb la Maria. És un ancoratge salvífic per a mi.

Pel que fa el donar gràcies, cada dia pels matins en dono per tot i per tothom que m'envolta i sento la immensa força que proporciona l'energia de l'agraïment.

15-. L'Aigua Viva, l'has vist néixer i créixer, dedueix que te l'estimes molt. Com la veus actualment?

És ben cert que la valoro i l'estimo doncs l'he vist créixer. Les publicacions són indicadors de qualitat d'una institució i és una sort que no hagi estat mai interrompuda. Fet aquest que cal agrair als seus responsables, la Parròquia d'Arbeca, i als redactors. Personalment m'hi he sentit involucrada i sempre que m'han demanat col·laborar ho he fet amb empatia.

La meva recomanació és que segueixi amb les seccions actuals i, si cal fer canvis, que sigui per ampliar-les. Sempre és bo obrir-se a nous horitzons.

16-. I per acabar, com veus la situació del món després de la barbàrie a casa nostra el passat 17 d'agost?

Crec que anem cap a un canvi de paradigma. Els valors massa materialistes i, sovint, absents d'ètica, de la nostra societat estan tocant fons. Comencen a emergir creences noves. Hi ha molts moviments socials que així ho indiquen. També van aflorant grups espirituals que no es cansen de pregar per a tots i d'eleva el nivell vibracional de la terra.

Els fets tan propers per a nosaltres del 17 d'agost passat i d'altres semblants ens ensenyen com el mal segueix encara arrelat en aquest món, però cal contrarestar aquesta energia tan baixa amb l'energia de l'amor que tot ho empara. Hem de ser dels que, davant del mal, preguen i envien energia salvífica al món. I ho hem de fer amb la certesa que la Presència ens acompanya i empara a tots.